

него обухвата и друге, шире друштвене чиниоце и субјекте који су с оне стране власти и политичког одлучивања, који су усредсређени у разним сферама слободног живота и одлучивања.

б) Назив државно право је немачка творевина, настао је и највише је коришћен у Немачкој и везује се за Хегела и његову државноправну теорију и филозофију. Он је производ немачке правне теорије за коју је важно уређење јавне власти, и то је теорија која је развила учење о државној суверености. Сувереност тако припада држави, она је творца и извор права па и устава као најважнијег правног акта сваке земље. Пошто држава ствара право, а устав је само један елемент тог права које ствара држава, дакле државног права, то испада да не постоји ништа изван државног права што би се евентуално назвало другачије него то (државно) право. Овај термин, државно право, као производ немачке правне теорије је и данас у употреби у Немачкој али је све ређи у другим земљама, мада га данас користе још Швајцарска, Русија и Чешка. Он је једно време (средином XIX века) био и у употреби у Србији, да би, под утицајем европске буржоаско-демократске идеологије и борбе напредних српских снага против монархизма и бирократизма, био превазиђен и замењен термином уставно право, који је и данас у употреби. Међутим, термин државно право је све ређи у употреби и то, како каже проф. П. Николић, не само због назадног идеолошког порекла и значења, него и због неадекватног изражавања ове гране права. Он је преширок и непрецизан због тога што обухвата као свој предмет државу, с тим што је држава предмет регулисања и других грана права као што су управно, кривично или процесно право (судски поступак, управни поступак, прекршајни поступак и др). Зато је немогуће разликовати ове различите гране права јер би све оне могле да се подједнако назову државно право, а не једне тако а друге као управно, кривично или неко друго право.

Иако је термин државно право постао данас неадекватан и превазиђен не значи ни да је назив уставно право идеалан, савршен, да нема мана или да не испољава одређене слабости. Он сувише указује на устав, на везаност за њега, његове норме, а оставља празнину и не обухвата оне норме које су ван устава, али које ван сумње постоје и имају уставни карактер, као што су нпр. уставни обичаји, конвенције и друга правила. Без обзира на ове замерке, назив уставно право је данас преовладао и њега примењује већина држава као најприхватљивије решење.